

hele dette Forhold, og det er virkelig berettiget, at det bliver undersøgt.

Der blev anket over, at jeg var gaaet uforholdsmæssigt haardt frem overfor Udby-Gamborg — det var det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt, der ankede derover. Jeg maa først bemærke, at han sagde, at disse Sammenlægninger vakte betydelig Uro i kirkelige Kredse. Ja, det ærede Medlem plejer jo ellers nok at kunne skelne mellem kirkelige Kredse og Befolkningen. Jeg vil snarere sige, at det vækker Uro i Befolkningen i de paagældende Sogne, ikke just i de kirkelige Kredse i og for sig. Men jeg har ogsaa erfaret, at naar Sammenlægningen havde fundet Sted, saa fortog Uroen sig temmelig hurtigt. Det er sket baade i Mesinge, i Udby, i Vistoft, Ølsted, Torsted, Bredstrup, Pjedsted; jeg har ikke hørt noget derfra senere.

I Udby-Gamborg, som var de mindste af de Sogne, der var Tale om, modsatte man sig fra Udbys Side Sammenlægning med Gamborg. Der blev forsøgt en Forhandling med dem af Departementschefen i Kirkeministeriet i Fjor Efteraar; han stillede dem to Forslag: Sammenlægning straks eller foreløbig Sammenlægning, og saa kunde det endeligt ordnes senere, men altsaa Sammenlægning i begge Tilfælde. Hvis man i det hele taget skulde gaa til Sammenlægning, kunde man ikke lade være at sammenlægge paa dette Sted, thi lod man det være her, kunde man slaa en Streg over alle Sammenlægningstanker. I Gamborg stillede man sig altsaa forstaaende, men i Udby erklærede man, at man ikke vilde antage noget af disse Forslag; følgelig maatte Sammenlægningen finde Sted mod Menighedsraadets Ønske.

Da vi saa forespurgte Menighedsraadet i Udby, om det havde noget imod, at Præsten i Gamborg, som havde været konstitueret i Embedet i et Par Aar, tror jeg nok, blev udnævnt til Præst ogsaa for det samlede Udby-Gamborg Pastorat, erklærede Menighedsraadet følgende: „Menighedsraadet fastholder sit Forlangende om egen Præst og kan derfor ikke tiltræde, at Pastor Karstoft tillige udnævnes til Præst i Udby Sogn“. Det vil altsaa sige, at da de ikke kunde forhindre Sammenlægningen, vilde de i hvert Fald paa en Maade sabotere den ved at fastholde Forlangendet om egen Præst. De kunde ikke tiltræde *af den Grund*; netop fordi de vilde have deres egen Præst, kunde de ikke tiltræde, at Pastor Karstoft udnævntes til Præst i Udby. Det var i og for

sig ikke af Uvillie mod Præsten, men fordi de vedblev med deres Forlangende om en Egenpræst.

Derfor, da det ikke var af kirkelige Grunde, gjorde jeg Indstilling om, at Pastor Karstoft udnævntes til Sognepræst for Udby, og dette er sket. Jeg fastholder, at naar Sammenlægning har fundet Sted, hvilken er berettiget, saa er det ogsaa berettiget at foretage Udnævnelsen af den Præst, som er i det ene Sogn, til Præst i det sammenlagte Pastorat. Sammenlægningen har fundet Sted, og der er oprettet et Udby-Gamborg Pastorat, og Præsten i det ene Sogn er udnævnt til Sognepræst i Pastoratet, ligesom det er gjort alle de andre Steder. Vi spurgte dem, om de havde nogen Begrundelse for deres Standpunkt, fordi jeg meget nødtigt i disse Forhold vilde gaa til at sige: Saadan og saadan skal det være; men da de ikke just af kirkelige Grunde fastholdt, at de vilde have en selvstændig Præst, lod jeg Udnævnelsen foretage.

Saa er der under Forhandlingen om Kirkeministeriets Budget fremdraget nogle faa Spørgsmaal, der ikke staar i umiddelbar Forbindelse med selve Budgettet, men som angaar forskellige kirkelige Forhold, som jeg nu til Slut skal dvæle ved. Fra forskellige Sider er der talt om Forholdene ved Kristkirken og den Erklæring eller de Erklæringer — der er to —, som jeg har udstedt herom. Anledningen til, at jeg fremsatte den første Erklæring, var, at „Social-Demokraten“ havde indeholdt nogle Artikler, hvori der rettedes forskellige Angreb paa Pastor Falk Rønne ved Kristkirken, og af forskellige Blade blev der stillet det Krav, at der skulde foretages en Undersøgelse. Der blev stillet det Spørgsmaal til mig, om jeg vilde paalægge Pastor Falk Rønne at anlægge Sag mod „Social-Demokraten“, og det blev af et enkelt Blad stillet i den Form, at hvis jeg ikke gjorde det, betød det det samme, som om jeg erklærede disse Artikler for at være det pure Opspind. Jeg mente derfor, at jeg burde udtale mig om disse Forhold, efter at en Undersøgelse havde fundet Sted.

Den af mig herefter givne Meddelelse holdt jeg ganske objektiv og indskrænkede mig til at omtale tre Punkter, og jeg endte med at udtale, at jeg ikke fandt Anledning til at foretage videre; men det var ikke derved min Mening at fastslaa, at jeg syntes, Pastor Falk Rønne i alle Forhold havde handlet rigtigt. Medens de to Punkter, jeg omtalte i min Erklæring, forment-